

UCHWAŁA NR 1234/19
ZARZĄDU WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO
Z DNIA 30 PAŹDZIERNIKA 2019 r.

W SPRAWIE:

Wydania decyzji w przedmiocie zwrotu dofinansowania udzielonego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020.

NA PODSTAWIE:

- art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 104 i art. 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 t.j. z późn. zm.),
- art. 41 ust. 1 i 2 w zw. z 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2019 r. poz.512 t.j.),
- art. 207 ust. 1 pkt 1 i 2 i ust. 12 pkt 2 w zw. z art. 61 ust 3 pkt 2 oraz art. 67 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869 t.j. z późn. zm.),
- art. 9 ust. 1 pkt 2 i art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. c oraz art. 24 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1431 t.j.z późn. zm.)
- art. 54§ 1 pkt 3 w zw. z art. 54§ 2 w zw. z art. 139 § 3 i 4 ordynacji podatkowej (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.) w zw. z art. 57 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 114 kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1145) uchwała się co następuje:

§ 1

Wydaje się decyzję administracyjną utrzymującą w mocy decyzję dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Kielcach nr 1/2019 z dnia 02 lipca 2019 roku (znak: PRP-II.6482.15.2016.ŁSob) określającą przypadającą do zwrotu kwotę wydatków niekwalifikowalnych w wysokości 31 200,00zł (słownie: trzydzieści jeden tysięcy dwieście złotych) wraz z odsetkami jak dla zaległości podstpkowych, liczonymi od dnia przekazania dofinansowania, tj:

- dla kwoty 25 372,23 zł (słownie: dwadzieścia pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt dwa złote i dwadzieścia trzy grosze) (środki europejskie) od dnia 19 grudnia 2016 roku;
- dla kwoty 3 727,77 zł (słownie: trzy tysiące siedemset dwadzieścia siedem złotych i siedemdziesiąt siedem groszy) (dotacja celowa) od dnia 19 grudnia 2016 roku;
- dla kwoty 1 830,99 zł (słownie: tysiąc osiemset trzydzieści złotych i dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) (środki europejskie) od dnia 03 marca 2017 roku;
- dla kwoty 269,01 zł (słownie: dwieście sześćdziesiąt dziewięć złotych i jeden grosz) (dotacja celowa) od dnia 11 kwietnia 2017 roku;

wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem i z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych, udzielonego na podstawie umowy nr RPSW (.....)o dofinansowanie projektu pn. (.....) w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014 -2020.

Przedmiotowy dokument stanowi załącznik do uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Marszałkowi Województwa Świętokrzyskiego oraz Dyrektorowi Departamentu Wdrażania Europejskiego Funduszu Społecznego.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**MARSZAŁEK
WOJEWÓDZTWA ŚWIĘTOKRZYSKIEGO**

ANDRZEJ BĘTKOWSKI

**Załącznik nr 1 do Uchwały Zarządu Województwa Świętokrzyskiego Nr 1234/2019
z dnia 30 października 2019 r.**

**DECYZJA
Nr EFS.III.433.24.2019**

**Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej
w składzie:**

Andrzej Bętkowski - Marszałek Województwa Świętokrzyskiego
Renata Janik - Wicemarszałek Województwa Świętokrzyskiego
Marek Bogusławski - Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
Mariusz Gosek - Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego
Marek Jońca - Członek Zarządu Województwa Świętokrzyskiego

działając na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 104 i 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), art. 207 ust. 1 pkt 1 i 2 i ust. 12 pkt 2 w zw. z art. 61 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 67 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 869 z późn. zm.), art. 41 ust. 1 i 2 w zw. z art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 512), art. 9 ust. 1 pkt 2 i art. 9 ust. 2 pkt 9 lit. c ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1431z późn. zm.), art. 54§ 1 pkt 3 w zw. z 54§ 2 w zw. z art. 139 § 3 i 4 Ordynacji podatkowej (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.) w zw. z art. 57 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego w zw. z art. 114 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks

cywilny (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1145) po rozpatrzeniu odwołania (.....) z dnia 19 lipca 2019 roku od decyzji Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Kielcach nr 1/2019 z dnia 02 lipca 2019 roku (znak: PRP-II.6482.15.2016.ŁSob) określającej przypadającą do zwrotu kwotę wydatków niekwalifikowalnych w wysokości 31 200,00 zł (słownie: trzydzieści jeden tysięcy dwieście złotych) wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania dofinansowania, tj:

- dla kwoty 25 372,23 zł (środki europejskie) od dnia 19 grudnia 2016 roku;
- dla kwoty 3 727,77 zł (dotacja celowa) od dnia 19 grudnia 2016 roku;
- dla kwoty 1 830,99 zł (środki europejskie) od dnia 03 marca 2017 roku
- dla kwoty 269,01 zł (dotacja celowa) od dnia 11 kwietnia 2017 roku;

Dokonując zwrotu środków dofinansowania, uwzględnić należy zapisy wynikające z art. 54§1 pkt 7 oraz art. 54§ 3 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w zw. z art. 67 ust. 1 Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję

Uzasadnienie

Stan faktyczny

Decyzją nr 1/2019 z dnia 02 lipca 2019 roku (znak: PRP-II.6482.15.2016.ŁSob) Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Kielcach działający z upoważnienia Marszałka Województwa Świętokrzyskiego określił kwotę wydatków niekwalifikowalnych w wysokości 31 200,00zł (słownie: *trzydzieści jeden tysięcy dwieście złotych*) wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania dofinansowania przypadającą do zwrotu przez (.....).

Decyzja została wydana w następującym stanie faktycznym:

W dniu 5 sierpnia 2015 roku Wojewódzki Urząd Pracy w Kielcach, działający jako Instytucja Pośrednicząca Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Świętokrzyskiego (dalej: IP RPO WŚ/Organ I Instancji/WUP/Instytucja Pośrednicząca) ogłosił konkurs numer RPSW.10.04.01-IP.01-26-005/15 (dalej: Konkurs) w ramach osi priorytetowej 10 *otwarty rynek pracy*, działanie: 10.4 *rozwój przedsiębiorczości i tworzenie nowych miejsc pracy*, poddziałanie: 10.4.1 *wsparcie rozwoju przedsiębiorczości poprzez zastosowanie instrumentów zwrotnych i bezzwrotnych*.

(.....) (dalej: Wnioskodawca/ Beneficjent/ Odwołujący) złożył w dniu 30 września 2015 roku wniosek o dofinansowanie projektu pn. (.....) (dalej: Wniosek).

Projekt uzyskał 115,5 punktów, został pozytywnie oceniony i wybrany do dofinansowania.

W konsekwencji powyższego, w dniu 9 marca 2016 roku Instytucja Pośrednicząca zawarła z Beneficjentem umowę o dofinansowanie projektu nr (.....) współfinansowanego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014- 2020 (dalej: Umowa).

Wnioskodawca zobowiązał się do realizacji projektu zgodnie z Wnioskiem, tj. do:

- organizacji wsparcia doradczo – szkoleniowego dla 60 osób,
- wypłaty 44 osobom jednorazowej dotacji na rozpoczęcie działalności gospodarczej (22 500, 00 zł dla każdego uczestnika);
- wypłaty wsparcia pomostowego dla 44 uczestników projektu przez 6 pierwszych miesięcy prowadzenia przez nich działalności gospodarczej (6 x 1750,00zł) dla każdego uczestnika.

Uczestnicy projektu mieli obowiązek utrzymania działalności gospodarczej przez co najmniej 12 miesięcy, a także rozliczenia się z otrzymanej dotacji na jej rozpoczęcie oraz wypłaconego im wsparcia pomostowego.

Projekt był realizowany w okresie od 1 marca 2016 roku do 31 grudnia 2017 roku, a na jego wykonanie Wnioskodawcy przyznano dofinansowanie w kwocie 1 939 207,32zł (słownie:

jeden milion dziewięćset trzydzieści dziewięć tysięcy dwieście siedem złotych i trzydzieści dwa grosze). Cała kwota dotacji została Beneficjentowi wypłacona.

W dniu 30 stycznia 2018 roku Odwołujący przedłożył wniosek końcowy o płatność (nr RPSW.10.04.01-26-0050/15-009-01), w którym wskazał, że „*Uczestnik II edycji projektu (.....) nie rozliczył się z przyznanej mu dotacji na założenie działalności gospodarczej oraz dwóch rat wsparcia pomostowego. Beneficjent nie ma z nim kontaktu ani osobistego, ani telefonicznego. Pisma wysyłane do niego wracają z adnotacją „nie pobrano w terminie”. Uczestnik ten zamknął działalność gospodarczą w terminie krótszym niż przewiduje to umowa o przyznanie wsparcia finansowego. Beneficjent poinformował, „że przekazał dokumentację Pana (.....) i wszelkie informacje radcy prawnemu, który po zapoznaniu się z dokumentami nadał odpowiedni bieg sprawie, zgodnie z procedurą przewidzianą w umowie i wystosował do uczestnika pismo z wezwaniem do zwrotu przekazanych środków w dniu 29 listopada 2017 roku”.* Ponadto, już uprzednio, w trakcie trwania projektu, Wnioskodawca sygnalizował kłopoty związane z zajęciem przez komornika dofinansowania wypłaconego (.....) (dalej: Uczestnik).

Organ I instancji przeprowadził weryfikację w/w wniosku końcowego. W dniu 28 marca 2018 roku IP RPO WŚ skierowała do Beneficjenta informację o konieczności uzupełnienia wniosku o płatność. Obok innych uwag do wniosku, nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, Instytucja Pośrednicząca zobowiązała Wnioskodawcę do przedłożenia dokumentów potwierdzających wezwanie Uczestnika do zwrotu środków. Dodatkowo Organ I Instancji zobowiązał Wnioskodawcę do przedłożenia wszelkich dokumentów potwierdzających podjęte działania, w celu odzyskania nieprawidłowo wydatkowanego dofinansowania.

W odpowiedzi na pismo Instytucji Pośredniczącej, Odwołujący złożył żądane dokumenty dot. wezwania (.....) do zwrotu nierozliczonej dotacji. Wyjaśnił, że środki na rozpoczęcie działalności gospodarczej przekazane Uczestnikowi zostały zajęte przez komornika, co uniemożliwiło poniesienie kosztów związanych z rozpoczęciem działalności. Z uwagi na brak możliwości poniesienia wydatków oraz ich rozliczenia, działalność została zamknięta. Z wpisu Uczestnika w Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej wynika,

że (.....) posiadał wpis w ewidencji od 12 grudnia 2016 roku do 1 maja 2017 roku, a zatem krócej niż 12 miesięcy, tj. zakładany w projekcie minimalny czas utrzymania działalności. Ponadto Beneficjent po raz kolejny oświadczył, że przedmiotowa sytuacja była od niego niezależna oraz, że dołożył on wszelkich starań w celu osiągnięcia wskaźnika.

IP RPO WŚ w piśmie z dnia 3 lipca 2018 roku stwierdziła, że „w związku z nierozliczeniem dotacji na założenie działalności gospodarczej wraz z dwoma ratami wsparcia pomostowego przyznanej uczestnikowi(.....), co jest równoznaczne z niedotrzymaniem warunków umowy przez uczestnika, uznaje się wydatki związane z w/w formami wsparcia za niekwalifikowalne.” W związku z powyższym Organ zobowiązał Beneficjenta do wykazania wydatków dotyczących dotacji na podjęcie działalności gospodarczej oraz wsparcia pomostowego przekazanych (...) w zakładce korekty finansowe.

Odwołujący się nie wykazał wydatków dotyczących dotacji na podjęcie działalności gospodarczej oraz wsparcia pomostowego przekazanych Uczestnikowi w zakładce korekty finansowe. Natomiast w piśmie z dnia 12 lipca 2018 roku podniósł, że roszczenie wynikające z umowy zawartej przez Beneficjenta ze (...) zostało zabezpieczone wekslem. Ponadto poinformował, iż w związku z faktem, że dotychczasowe wezwania do wyjaśnień i zwrotu były nieskuteczne, Wnioskodawca uzupełnił weksel i skierował do Uczestnika wezwanie do jego wykupu. Do przedmiotowego pisma dołączono kserokopię w/w wezwania. Ponadto Odwołujący podtrzymał prezentowane przez siebie stanowisko, że sytuacja związana z rozliczeniem dotacji dla (...) była od niego niezależna oraz, że podjął on wszystkie możliwe działania w celu zniwelowania problemu.

W odpowiedzi na w/w pismo Organ I Instancji poinformował Wnioskodawcę, „iż to na nim ciąży obowiązek rozliczenia projektu. To Beneficjent i WUP są stronami umowy, w związku z powyższym w odniesieniu do wydatków wskazanych w zatwierdzonym wniosku o płatność, w sytuacji braku rozliczenia otrzymanej dotacji na rozpoczęcie działalności gospodarczej i kwoty wsparcia pomostowego przez uczestnika projektu, wydatek taki należy uznać za niekwalifikowalny. Wnioskodawca zaś jest zobowiązany niezwłocznie zwrócić na rachunek projektu kwotę wydatku oraz wykazać kwotę niekwalifikowalną we wniosku o płatność w polu „zwroty/korekty”, celem zmniejszenia dotychczas rozliczonych wydatków

w projekcie.” Ponadto Organ poinformował, że wskazując wydatek niekwalifikowalny w ramach kosztów bezpośrednich jako korektę należy pamiętać również o wykazaniu odpowiednio kwoty niekwalifikowalnych kosztów pośrednich. IP RPO WŚ wezwała ponadto Wnioskodawcę do przesłania potwierdzenia zapłaty dokumentującego zwrot kwot uznanych za niekwalifikowalne.

Odwołujący się nie zastosował się do w/w wezwania. W tym stanie rzeczy, Instytucja Pośrednicząca pismem znak: PRP-II.6482.15.2016.IKG z dnia 12 lutego 2019 roku wezwała go do zwrotu dofinansowania w wysokości 31 200,00 zł wraz z odsetkami liczonymi jak dla zaległości podatkowych od dnia ich przekazania. Na kwotę tę składało się dofinansowanie przekazane Uczestnikowi na rozpoczęcie działalności gospodarczej w kwocie 22 500,00 zł, wsparcie pomostowe – 3 500,00 zł oraz koszty pośrednie w kwocie 5 200,00 zł. Przedmiotowe wezwanie również okazało się bezskuteczne. Wnioskodawca nie dokonał zwrotu dofinansowania na rachunek bankowy IP RPO WŚ.

W tym stanie rzeczy, Organ I Instancji wszczął postępowanie zmierzające do wydania decyzji administracyjnej określającej kwotę przypadającą do zwrotu, a także termin od którego nalicza się odsetki oraz sposób zwrotu środków. Informacja o wszczęciu postępowania administracyjnego została doręczona Wnioskodawcy w dniu 22 marca 2019 roku.

W toku przeprowadzonego postępowania administracyjnego, IP RPO WŚ doszła do przekonania, że w przedmiotowej sprawie należy wydać decyzję administracyjną określającą zwrot od Beneficjenta kwoty 31 200,00 zł. Takie rozstrzygnięcie zostało wydane w dniu 2 lipca 2019 roku. W uzasadnieniu Organ I instancji wskazał, że w związku z brakiem rozliczenia przez Uczestnika projektu otrzymanej dotacji na rozpoczęcie działalności gospodarczej oraz kwoty dwóch rat wsparcia pomostowego, jak również zaprzestaniem działalności gospodarczej przed upływem 12 miesięcy od dnia zawarcia Umowy, wydatki te należało uznać za niekwalifikowalne, a Beneficjent był zobowiązany zwrócić w/w kwotę niezwłocznie na rachunek projektu. Instytucja Pośrednicząca wskazała, że obowiązek ten wynika z postanowień zawartych w Regulaminie konkursu nr RPSW.10.04.01-IP.01-26-005/15, którego integralną część stanowią *Wytyczne Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Kielcach w sprawie udzielania pomocy na rozwój przedsiębiorczości i tworzenia nowych miejsc pracy w ramach Poddziałania*

10.4.1 Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Świętokrzyskiego na lata 2014-2020 Wsparcie rozwoju przedsiębiorczości poprzez zastawanie instrumentów zwrotnych i bezzwrotnych (dalej: *Wytyczne WUP w sprawie udzielania pomocy na rozwój przedsiębiorczości*), do których stosowania zobowiązał się Beneficjent, składając Wniosek oraz zawierając Umowę. Organ podniósł, że w myśl powyższych przepisów Wnioskodawca zobowiązany był do kontroli prawidłowości wykonania umowy o przyznanie środków finansowych łączącej go z Uczestnikiem w okresie 12 miesięcy od dnia jej zawarcia. Wspomniana kontrola polegała m. in. na weryfikacji faktu prowadzenia działalności gospodarczej przez uczestnika projektu.

Organ wywodził, w uzasadnieniu decyzji, że umowa zawarta między IP RPO WŚ, a Beneficjentem ma szczególny charakter, a odpowiedzialność za wystąpienie okoliczności skutkujących obowiązkiem zwrotu środków opiera się na obiektywnych kryteriach niewypełnienia wszystkich warunków Umowy. Organ I Instancji argumentował, że nie ma znaczenia to czy można Beneficjentowi przypisać bezpośrednio winę z tytułu zaistniałych zdarzeń, oraz czy przyczyny skutkujące obowiązkiem zwrotu były od niego zależne. W razie stwierdzenia zaistnienia przesłanek z art. 207 *Ustawy o finansach publicznych* (Dz.U.2019.869 t.j. z dnia 2019.05.10) (dalej: UFP) Organ nie bada winy, czy też zamiaru Wnioskodawcy, jego dobrej lub złej wiary. W UFP nie przewidziano bowiem żadnych okoliczności - wystąpienia winy lub jej rodzaju, czy też zakresu udziału podmiotów trzecich w powstaniu sytuacji prowadzących do zwrotu środków. Podkreślenia wymaga, że Beneficjent podpisując Umowę otrzymuje bezzwrotna pomoc, pod warunkiem zrealizowania określonych w niej warunków. Zgodnie z art. 207 UFP „sankcją” za ich niezachowanie jest zwrot środków pobranych nienależnie, wraz z odsetkami.

Ponadto IP RPO WŚ wskazała, że Beneficjent w w/w Umowie bezwzględnie zobowiązał się realizować projekt zgodnie z aktualnym Wnioskiem (§ 7 ust. 1 Umowy). Dobrowolne przystąpienie Odwołującego do Umowy wiązało się nie tylko z korzyściami, tj. uzyskaniem dofinansowania na opracowaną według własnego pomysłu koncepcję projektową, ale również odpowiedzialnością za spełnienie wszystkich założeń wynikających z przyjętej koncepcji. Powyższa odpowiedzialność Wnioskodawcy dotyczyła m. in. obowiązku rozliczenia projektu w całości.

Organ I Instancji stanął na stanowisku, że w sytuacji braku rozliczenia dotacji i wsparcia pomostowego wypłaconych Uczestnikowi, a także zaprzestania prowadzenia przez niego działalności gospodarczej przed upływem wymaganych 12 miesięcy, wydatek taki należy uznać za niekwalifikowalny. Beneficjent w/w wydatek zobowiązany był niezwłocznie zwrócić na rachunek projektu pn. „...”. W tym stanie rzeczy, w ocenie IP RPO WŚ Odwołujący naruszył regulację § 15 Umowy, który stanowi odwołanie do art. 207 UFP. Tym samym, nie zrealizowanie przez Wnioskodawcę Umowy polegające na braku zwrotu wydatków bezpośrednich i pośrednich uznanych za niekwalifikowalne, stanowi naruszenie procedur obowiązujących przy wydatkowaniu środków publicznych o których mowa w art. 184 ust. 1 UFP.

Podsumowując, Organ I Instancji wskazał, że przepis 207 ust. 1 UFP zawiera jednoznaczne unormowanie, iż w przypadku wykorzystania środków niezgodnie z przeznaczeniem lub z naruszeniem procedur, a także w sytuacji pobrania ich nienależnie lub w nadmiernej wysokości, Instytucja Pośrednicząca jest zobowiązana do dochodzenia zwrotu dofinansowania wraz z odsetkami liczoną w sposób wskazany w ustawie. W konsekwencji powyższego organy orzekające o zwrocie środków przeznaczonych na realizację projektu, nie są właściwe do oceny obowiązku zwrotu z punktu widzenia zasad właściwych dla kodeksu cywilnego (przyczyny, zwolnienie). Mają stwierdzić fakt istnienia Umowy i stosownych postanowień w niej zawartych jako faktów istotnych dla prawa publicznego i w zależności od dokonanych ustaleń są zobowiązane do zastosowania właściwych przepisów.

Decyzja została doręczona Beneficjentowi dnia 8 lipca 2019 roku.

W dniu 19 lipca 2019 roku Beneficjent złożył odwołanie od w/w decyzji (data nadania w placówce Poczty Polskiej). Ponadto w dniu 22 lipca 2019 roku pismo zatytułowane *odwołanie od decyzji* wniosła radca prawny (...) (nadane dnia 22 lipca 2019 roku). W tym stanie rzeczy pismo pełnomocnika należało potraktować jako uzupełnienie odwołania (...). W odwołaniu Wnioskodawca zarzucił decyzji naruszenie:

- 1) art. 7 i art. 77 § 1 Kodeksu Postępowania Administracyjnego (dalej: KPA) poprzez zaniechanie w sposób wyczerpujący zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego;

- 2) art. 80 KPA poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału procesowego z uchybieniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego;
- 3) art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 KPA poprzez brak pełnego uzasadnienia faktycznego i prawnego, w szczególności brak wyjaśnienia podstawy prawnej decyzji i wskazania naruszenia których procedur dopuścił się Beneficjent;
- 4) art. 207 ust. 1 pkt 2 UFP poprzez uznanie, że środki przeznaczone na realizację programu finansowego z udziałem środków europejskich zostały wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184 UFP.

W tym stanie rzeczy, Odwołujący wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Dodatkowo zgłosił wniosek o przeprowadzenie dowodów z dokumentów dotyczących podjętych przez Beneficjenta działań mających na celu odzyskanie środków od Uczestnika. Odwołujący się oświadczył, że nie zgadza się z rozstrzygnięciem. Podał również, że szczegółowe uzasadnienie swojego odwołania wskazujące na stan faktyczny i prawny zostanie przedstawione w odrębnym piśmie.

Z uwagi na to, że odwołanie zostało wniesione w ustawowym terminie, a także nie stwierdzono niedopuszczalności jego wniesienia, Organ II Instancji przystąpił do rozpoznawania odwołania.

W toku prowadzanego postępowania administracyjnego, w dniu 19 sierpnia 2019 roku, IZ RPO WŚ wezwała Odwołującego do złożenia dokumentów: umowy o przyznanie wsparcia finansowego zawartej pomiędzy Beneficjentem a(...), Regulaminu przyznawania środków finansowych na rozwój przedsiębiorczości wydanego przez Beneficjenta, pozwu przeciwko uczestnikowi (...), nakazu zapłaty/wyroku i informacji o stanie postępowania egzekucyjnego udzielonej przez komornika, jeżeli takie czynności zostały podjęte.

Następnie, w dniu 21 sierpnia 2019 roku do IZ RPO WŚ wpłynęło pismo pełnomocnika Odwołującego, stanowiące uzupełnienie odwołania. Radca prawny reprezentująca (...) powtórzyła zarzuty wymienione w odwołaniu, a ponadto przedłożyła dokumenty potwierdzające podjęcie przez Beneficjenta prób odzyskania nieprawidłowo wydatkowanych należności oraz wniosła o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów. Ponadto złożyła wniosek o zawieszenie przedmiotowego postępowania na podstawie art. 97§ 1 pkt 4 KPA do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kielcach w sprawie o sygn. akt: Km 930/19. Dodatkowo zażądała uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i umorzenia postępowania pierwszej instancji w całości, ewentualnie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu opisała jakie kroki zmierzające do odzyskania dotacji podjął Wnioskodawca. Oświadczyła również, że postępowanie egzekucyjne na chwilę obecną pozostaje bezskuteczne. Ponadto pełnomocnik ponownie wskazała, że Beneficjent nie ponosi winy za niewywiązanie się z postanowień umownych w zakresie rozliczenia projektu, w związku z udziałem w nim Uczestnika. Wskazała, że Odwołujący informował Organ I instancji o problemach związanych z realizacją projektu spowodowanych trudnościami w kontakcie ze (...) Podała, że Uczestnik spełniał kryteria projektu i został zasadnie zakwalifikowany do udziału. Proces rekrutacji przeprowadzono prawidłowo, a zgromadzone dokumenty potwierdzają, że nie doszło w tym zakresie do zaniedbań ze strony Beneficjenta. Dalej wywodziła, że z analizy całokształtu okoliczności sprawy wynika, iż Wnioskodawca należycie wywiązał się ze swoich obowiązków, podczas, gdy to Uczestnik projektu nie dochował postanowień wynikających z zawartej Umowy. Konkludując, Odwołujący, co do zasady zgodził się z argumentacją, iż jako strona jest odpowiedzialny za prawidłowe wydatkowanie środków, jednak na etapie realizacji projektu, po przekazaniu środków dofinansowania, wystąpiła współodpowiedzialność przedsiębiorcy – Uczestnika za jego realizację. Pełnomocnik podniosła, że za niewywiązanie się (...) z zawartej umowy nie można pociągnąć do odpowiedzialności Odwołującego, w przypadku braku naruszenia przez niego procedur.

Następnie w piśmie z dnia 29 sierpnia 2019 roku pełnomocnik Beneficjenta wskazała, że Uczestnik nie przekazał Wnioskodawcy jakiegokolwiek kwoty, tytułem zwrotu dofinansowania. Wniosła ponadto o przedłużenie terminu do przedłożenia udzielonej przez komornika

sądowego informacji o stanie postępowania egzekucyjnego. Pismem z dnia 6 września 2019 roku Organ wyraził zgodę na przedłużenie terminu zgodnie z wnioskiem.

Pełnomocnik Odwołującego się wraz z pismem z dnia 18 września 2019 roku, przedłożyła *zawiadomienie o stanie egzekucji i dokonanych czynnościach z dnia 28 sierpnia 2019 roku*, z którego wynika, że Uczestnik pobiera świadczenie z ZUS, jednak są z niego potrącane należności tytułem zobowiązań alimentacyjnych, a pozostała kwota nie pozwala na realizację zajęcia. Ponadto z dokumentu wynika, że wobec Uczestnika toczą się inne postępowania egzekucyjne. Dodatkowo, komornik wskazał, że na nazwisko (...) figuruje dwie nieruchomości posiadające urządzone księgi wieczyste, jednak w księgach brak nr PESEL właściciela, przez co nie wiadomo, czy stanowią one własność Uczestnika. Pełnomocnik ponowiła w piśmie wniosek o zawieszenie przedmiotowego postępowania administracyjnego.

W dniu 27 września 2019 roku, IZ RPO WŚ poinformowała Beneficjenta o zebraniu w sprawie materiału dowodowego i możliwości zapoznania się aktami sprawy.

W dniu 21 października 2019 roku IZ RPO WŚ otrzymała pismo pełnomocnika Beneficjenta, w którym podtrzymano dotychczasowe stanowisko w sprawie. Ponadto pełnomocnik wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentów dołączonych do w/w pisma, tj. pisma Odwołującego się, w który ten zlecił poszukiwanie majątku oraz pism komorników sądowych z informacją o stanie spraw egzekucyjnych. Ponadto pełnomocnik wskazała, że na dzień sporządzenia pisma nie uzyskała odpowiedzi od komornika sądowego (...) o stanie egzekucji. Z uwagi na powyższe wniosła o wstrzymanie się Organu z wydaniem decyzji w sprawie, co najmniej do czasu otrzymania przez pełnomocnika Odwołującego się w/w informacji i przesłania jej do Organu, celem zaliczenia jej w poczet materiału dowodowego. Jednocześnie pełnomocnik stwierdziła, że brak możliwości wyegzekwowania należności od byłego Uczestnika projektu jest w ocenie Odwołującego się okolicznością bezsporną, a co najmniej przez niego nie zawnioną, za którą nie może ponosić odpowiedzialności, albowiem nie ma on na nią jakiegokolwiek wpływu. Konkludując, pełnomocnik Beneficjenta stwierdziła, że nie dopuścił się on żadnego działania lub zaniechania, które można by uznać za naruszenie procedur obowiązujących przy wydatkowaniu udzielonych środków.

Stan prawny

W pierwszej kolejności Organ II instancji zbadał, czy w niniejszej sprawie zasadny jest wniosek pełnomocnika Beneficjenta dot. zawieszenia postępowania administracyjnego do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego. Stosownie do art. 97 § 1 pkt 4 KPA „*Organ administracji publicznej zawiesza postępowanie, gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd.*” IZ stoi na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do zawieszenia postępowania. Wskazuję, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą (tak m.in. WSA w Gdańsku wyrok z dnia 10 lipca 2019 roku sygn. akt: II SA/Gd 117/19, WSA w Rzeszowie z dnia 28 marca 2019 roku, sygn. akt: II SA/Rz 71/19), żeby zasadne było zawieszenie postępowania na podstawie art. 97 § 1 ust 4 KPA, pomiędzy niniejszą sprawą rozpoznawaną przez Organ II Instancji, a postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym przez komornika sądowego w sprawie o sygn. akt: Km 930/19 powinien zachodzić związek, w którym brak zakończenia sprawy egzekucyjnej stanowiłby przeszkodę w wydaniu pozytywnej lub negatywnej decyzji w postępowaniu administracyjnym dot. zwrotu dotacji. A zatem, żeby zaistniała podstawa do zawieszenia postępowania administracyjnego, postępowanie egzekucyjne musiałyby być wobec przedmiotowej sprawy tzw. „kwestią wstępną”. *Zagadnieniem wstępnym jest natomiast takie zagadnienie, którego rozstrzygnięcie jest uprzednio konieczne do ustalenia okoliczności faktycznych warunkujących załatwienie sprawy, w świetle przepisów prawa będących podstawą subsumpcji. Natomiast to, że wynik innego postępowania może mieć wpływ na treść decyzji, nie przesądza o istnieniu zagadnienia wstępnego* (tak: WSA w Krakowie wyrok z 7.03.2014 r., II SA/Kr 1541/13, LEX nr 1443485). Konkludując, Organ administracji jest zobligowany do zawieszenia postępowania administracyjnego na podstawie art. 97 § 1 pkt. 4 KPA tylko wtedy, gdy w sprawie wystąpi zagadnienie, którego brak rozstrzygnięcia wyklucza każde, zarówno pozytywne, jak i negatywne dla strony, zakończenie postępowania administracyjnego. Zakończenie postępowania egzekucyjnego z całą pewnością nie ma takiego znaczenia dla niniejszego postępowania. Jego rozstrzygnięcie pozwoli jedynie stwierdzić, czy w tym konkretnym postępowaniu Beneficjent odzyska swoją wierzytelność od dłużnika(...), a uzyskanie tej informacji nie jest elementem stanu faktycznego, którego ustalenie jest niezbędne do wydania decyzji. Organ uznał za niezasadny także wniosek pełnomocnika Beneficjenta zawarty w piśmie z dnia 17 października 2019 roku dot. wstrzymania się z

wydaniem decyzji w sprawie, co najmniej do czasu otrzymania przez pełnomocnika Odwołującego się informacji o stanie egzekucji od komornika sądowego(...). IZ RPO WŚ uznała, że powyższy wniosek nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż ustalenie, czy w tym postępowaniu egzekucyjnym dojdzie do zaspokojenia wierzyciela (Beneficjenta) nie ma znaczenia dla rozpoznania przedmiotowej sprawy. Nawet gdyby uznać, że to konkretnie postępowanie egzekucyjne okaże się bezskuteczne, to w żadnym razie nie można wykluczyć skuteczności innego postępowania w przyszłości.

Po rozstrzygnięciu kwestii zawieszenia postępowania, Organ przystąpił do merytorycznej oceny przedmiotowej sprawy. Celem postępowania odwoławczego, przeprowadzonego przez IZ RPO WŚ na skutek odwołania, było ponowne rozpatrzenie sprawy co do istoty, a zatem kolejna weryfikacja, czy w przedmiotowej sprawie należy żądać zwrotu dotacji od Beneficjenta, czy też zachodzą podstawy prawne do odstąpienia od jej dochodzenia. Organ II Instancji wnikliwie przeanalizował sprawę, w szczególności mając na uwadze zarzuty zgłoszone przez Odwołującego.

W pierwszej kolejności IZ zweryfikowała decyzję IP RPO WŚ pod względem realizacji przez nią wymagań wskazanych w dyspozycji art. 107§ 1 i 3 KPA. Stosowanie do postanowień art. 107 § 1 KPA decyzja administracyjna powinna zawierać:

- 1) oznaczenie organu administracji publicznej,
- 2) datę wydania,
- 3) oznaczenie strony lub stron,
- 4) powołanie podstawy prawnej,
- 5) rozstrzygnięcie,
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne,
- 7) pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie oraz o prawie do zrzeczenia się odwołania i skutkach tego zrzeczenia,
- 8) podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu upoważnionego do wydania decyzji, a jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego – kwalifikowany podpis elektroniczny,
- 9) w przypadku decyzji, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego, sprzeciw od decyzji lub skarga do sądu administracyjnego –

pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa, sprzeciwu od decyzji lub skargi oraz wysokości opłaty od powództwa lub wpisu od skargi lub sprzeciwu od decyzji, jeżeli mają one charakter stały, albo podstawie do wyliczenia opłaty lub wpisu o charakterze stosunkowym, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie z kosztów albo przyznanie prawa pomocy.

Natomiast zgodnie z art. 107 § 3 KPA uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które Organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Szczegółowa analiza decyzji administracyjnej nr 1/2019 wykazała, że spełnia ona minimalne wymogi wymienione w dyspozycji art. 107 § 1 i 3 KPA. W dokumencie zostało wskazane, że: decyzja została wydana przez Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Kielcach, działającego z upoważnienia Marszałka Województwa Świętokrzyskiego w dniu 2 lipca 2019 roku, a stroną postępowania jest(.....). Organ I Instancji podał podstawę prawną decyzji (str. 1 decyzji). Zawiera ona również rozstrzygnięcie (określenie kwoty do zwrotu). Zaskarżone orzeczenie zostało podpisane przez Wicedyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy z upoważnienia Marszałka Województwa, a Beneficjenta pouczone o możliwości wniesienia odwołania oraz uprawnieniu do zrzeczenia się tego prawa.

Przedmiotowa decyzja została także uzasadniona. Dokument posiada uzasadnienie zarówno faktyczne jak i prawne. Organ I Instancji precyzyjnie przedstawia stan faktyczny, który został ustalony w toku postępowania administracyjnego, wskazuje również poszczególne dokumenty, które wykorzystywał podczas jego ustalania. W uzasadnieniu decyzji zawarte jest również uzasadnienie prawne. Organ wymienia przepisy na podstawie których orzekał. Wskazuje zarówno na naruszenie konkretnych postanowień Umowy (§ 7 ust. 1, § 15), jak i UFP (art. 184 i 207). Powołuje się także na Regulamin konkursu i załączniki do niego, tj. *„Wytyczne w sprawie udzielania pomocy na rozwój przedsiębiorczości i tworzenia nowych miejsc pracy”*, a także *„Regulamin przyznawania środków finansowych na rozwój przedsiębiorczości.”* Co prawda, Organ I Instancji nie wskazuje wprost, które postanowienia tych dokumentów były podstawą decyzji, jednak cytuje te normy, które jego zdaniem naruszył Beneficjent, tj. m.in. *„że był on zobowiązany do kontroli prawidłowości wykonania umowy*

w okresie 12 miesięcy od dnia zawarcia umowy o przyznanie środków finansowych z uczestnikiem projektu a kontrola ta polegała na weryfikacji faktu prowadzenia działalności gospodarczej przez uczestnika projektu.” W ten sposób, choć wprost nie pada tutaj podstawa prawna wynikająca z wytycznych, to Wnioskodawca bez trudu może ustalić, które ich postanowienia stanowią podstawę rozstrzygnięcia. IZ dostrzega tutaj pewien brak staranności ze strony IP RPO WŚ, jednak uchybienia te nie powodują, w ocenie Organu odwoławczego konieczności uchylecia decyzji i przekazania jej do ponownego rozpoznania w trybie 138 § 2 KPA. Niewątpliwie również Organ II instancji, w przedmiotowej decyzji może doprecyzować podstawę prawną jej wydania. Uzupelnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia w warunkach rozpoznawanej sprawy nie narusza zasady dwuinstancyjności postępowania. Należy pamiętać, że IZ RPO WŚ w postępowaniu administracyjnym nie dokonuje kontroli zgodności z prawem decyzji Organu I instancji zaskarżonej odwołaniem, lecz ma obowiązek ponownego rozpatrzenia sprawy co do istoty, tak bowiem nakazuje mu zasada dwuinstancyjności postępowania ujmowana w sposób materialny, a nie tylko formalny, wyrażający się w toku instancji. Działania Organu II instancji mieszczą się zatem we wszystkich aspektach tej samej sprawy administracyjnej, którą rozpatrywał Organ I Instancji. IZ stoi na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie ma możliwość, a nawet obowiązek doprecyzowania podstawy prawnej wskazanej przez WUP. Inne postępowanie Organu II Instancji, tj. uchylene zaskarżonej odwołaniem decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Organowi I Instancji, w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne IP RPO WŚ były prawidłowe, a zastosowano jedynie zbyt ogólną podstawę rozstrzygnięcia, stanowiłoby wręcz naruszenie art. 138§ 2 KPA, który pozwala Organowi odwoławczemu na wydanie decyzji kasacyjnej tylko w przypadku, gdy zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie (tak: m.in. wyrok WSA w Lublinie z dn. 27 września 2018 roku - II SA/Lu 295/18).

Kluczowym dla sprawy zagadnieniem jest odpowiedź na pytanie, czy Organ może żądać od Beneficjenta zwrotu dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem, w sytuacji, gdy to nie Odwołujący bezpośrednio wykorzystał ją w sposób niezgodny z celem projektu i procedurami wskazanymi w Umowie, Regulaminie, *Wytycznych WUP w sprawie udzielania pomocy na rozwój przedsiębiorczości*, Wytycznych w zakresie kwalifikowalności wydatków w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu

Spółecznego oraz Funduszu Spójności na lata 2014 -2020 (dalej: *Wytyczne w zakresie kwalifikowalności*), Wytycznych Ministra Rozwoju i Finansów w zakresie realizacji przedsięwzięć z udziałem środków Europejskiego Funduszu Społecznego w obszarze rynku pracy na lata 2014-2020 (MR/2014-2020/23(03) (dalej: *Wytyczne w sprawie rynku pracy*). Beneficjent stoi bowiem na stanowisku, że wywiązał się w sposób należyty ze swoich obowiązków, podczas, gdy to Uczestnik projektu nie dochował wymagań wynikających z Umowy.

W celu odpowiedzi na w/w pytanie, Organ przeanalizował Wniosek, Regulamin, Umowę oraz wytyczne o których mowa w poprzednim akapicie. Stosownie do Podrozdziału 4.2 pkt 4 lit. f *Wytycznych w sprawie rynku pracy* „działalność gospodarcza rozpoczęta w ramach projektu jest prowadzona co najmniej przez okres 12 miesięcy do dnia rozpoczęcia działalności gospodarczej (zgodnie z aktualnym wpisem do EIDG lub KRS), przy czym do okresu prowadzenia działalności gospodarczej zalicza się przerwy w jej prowadzeniu z powodu choroby lub korzystania ze świadczenia rehabilitacyjnego”. W/w dokument stanowił załącznik do Regulaminu konkursu, Beneficjent zobowiązał się do jego stosowania.

Zgodnie z *Wytycznymi WUP w sprawie udzielania pomocy na rozwój przedsiębiorczości*, a to pkt 2.2 lit b (str. 4 *Wytycznych*) „Środki na rozwój **przedsiębiorczości mogą być przeznaczone na pokrycie wydatków umożliwiających funkcjonowanie nowego przedsiębiorstwa**, zgodnie z zasadami określonymi w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i Rozwoju w sprawie udzielania pomocy de minimis oraz pomocy publicznej w ramach programów operacyjnych finansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego na lata 2014-2020.” Natomiast zgodnie z 2.3 pkt 7 w/w *Wytycznych*, „Wnioskodawca jest odpowiedzialny za monitorowanie prawidłowości wydatkowania środków finansowych na rozwój przedsiębiorczości przyznanych uczestnikowi projektu w okresie 12 miesięcy od dnia zawarcia umowy o przyznanie środków finansowych.”

Nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że dofinansowanie nie mogło zostać wykorzystane na inny cel, niż wydatki związane z funkcjonowaniem nowego przedsiębiorstwa. Bezsporne jest także to, że w przedmiotowej sprawie dotacja została wykorzystana sprzecznie z przeznaczeniem – zarówno dofinansowanie na rozpoczęcie działalności gospodarczej, jak

i dwie raty wsparcia pomostowego wpłynęły na rachunek Uczestnika, który został zajęty przez komornika. (...) nie przeznaczył tych środków na cele związane z działalnością gospodarczą, tym samym nie miał możliwości rozliczenia się z przyznanej dotacji i tego nie zrobił. Co więcej, zakończył działalność gospodarczą po niespełna 5 miesiącach od jej zarejestrowania (działalność gospodarczą prowadził od 12 grudnia 2016 roku do 1 maja 2017 roku), a zatem posiadał wpis w CIDG krócej od minimalnego okresu przewidzianego w projekcie, tj. 12 miesięcy. Beneficjent nie kwestionuje w/w ustaleń. Wątpliwości wzbudza natomiast ocena prawna w/w okoliczności, tj. czy w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z nieprawidłowością, a jeżeli tak to czy odpowiada za nią Wnioskodawca.

Nie budzi żadnych wątpliwości, że Odwołujący powinien tak prowadzić projekt, żeby nie doszło w nim do nieprawidłowości. Zgodnie z art. 2 pkt 36 Rozporządzenia Parlamentu UE nr 1303/2013 „nieprawidłowość” oznacza *każde naruszenie prawa unijnego lub prawa krajowego dotyczące stosowania prawa unijnego, wynikające z działania lub zaniechania, które ma lub może mieć szkodliwy wpływ na budżet Unii poprzez obciążenie budżetu Unii nieuzasadnionym wydatkiem*. Zatem, aby można było mówić o zaistnieniu nieprawidłowości, muszą łącznie zostać spełnione następujące warunki:

- 1) naruszenie przepisów prawa unijnego lub prawa krajowego dotyczącego stosowania prawa unijnego,
- 2) działanie lub zaniechanie podmiotu gospodarczego,
- 3) wywarcie lub potencjalna możliwość wywarcia szkodliwego wpływu na budżet Unii poprzez obciążenie budżetu Unii nieuzasadnionym wydatkiem.

W przedmiotowej sprawie Organ II Instancji uznał, że doszło do powstania nieprawidłowości, która może mieć szkodliwy wpływ na budżet Unii, poprzez wydatkowanie środków finansowych pochodzących z UE niezgodnie z przeznaczeniem oraz niezgodnie procedurami wskazanymi w art. 184 UFP, tj. z *Wytycznymi WUP w sprawie udzielania pomocy na rozwój przedsiębiorczości, Wytycznymi w sprawie rynku pracy, Wytycznymi w zakresie kwalifikowalności, Regulaminem, Umową, Wnioskiem oraz UFP*.

Po pierwsze Beneficjent naruszył przepisy prawa unijnego lub prawa krajowego dotyczącego stosowania prawa unijnego. Środki przekazane Beneficjentowi zostały wydatkowane w sposób sprzeczny z celem projektu. Wskazać należy, że dla uznania, iż doszło do naruszenia procedur,

o których mowa w art. 184 UFP, wystarczające jest zarówno naruszenie postanowień zawartych w umowie o dofinansowanie lub wytycznych, nie zawsze musi nastąpić naruszenie prawa powszechnie obowiązującego - krajowego lub unijnego. Powyższe stanowisko jest utrwalone w orzecznictwie i nie jest obecnie kwestionowane. W prezentowaną linię orzeczniczą wpisuje się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 30.01.2018 r. (III SA/Lu 646/17), zgodnie z którym: *„procedury, jakich naruszenie może uzasadniać zastosowanie art. 207 ust. 1 pkt 2 UFP, mogą wynikać nie tylko z aktu prawa powszechnie obowiązującego, ale także z łączącej strony umowy o dofinansowanie, w której zostaje określony uzgodniony sposób działania Beneficjenta.”* Zbliżone stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 21.03.2018 r. (I SA/Kr 143/18) stwierdzając, że *„jako naruszenie można uznać wszelkie odstępstwa od zapisów umowy lub naruszenie przepisów prawa unijnego i krajowego, które spowodowało lub mogło spowodować szkodę (uszczerbek) w budżecie ogólnym”*. W tej sytuacji Odwołujący naruszył także § 20 ust. 2 Umowy, zgodnie z którym *„Beneficjent ponosi odpowiedzialność za realizację projektu zgodnie z właściwymi przepisami krajowymi oraz właściwymi wytycznymi.”* Nie budzi żadnych wątpliwości, że zakwestionowanego wydatku nie można uznać za spełniający wymagania wymienione w Wytycznych w zakresie kwalifikowalności, w szczególności w jego podrozdziale 6.2 pkt 3 lit b, c, d, e, f, g, które stanowią, że: *wydatkiem kwalifikowalnym jest wydatek spełniający łącznie następujące warunki:*

- b) jest zgodny z obowiązującymi przepisami prawa unijnego oraz prawa krajowego, w tym z przepisami regulującymi udzielanie pomocy publicznej, jeśli mają zastosowanie,*
- c) jest zgodny z PO i SZOOP,*
- d) został uwzględniony w budżecie projektu (...),*
- e) został poniesiony zgodnie z postanowieniami umowy o dofinansowanie,*
- f) jest niezbędny do realizacji celów projektu i został poniesiony w związku z realizacją projektu,*
- g) został dokonany w sposób przejrzysty, racjonalny i efektywny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów.*

Kwota uznana za niekwalifikowaną nie spełnia w/w kryteriów. Dotacja przekazana Uczestnikowi (.....) została wydatkowana na spłatę jego długu, nie był to zatem wydatek

niezbędny do realizacji celów projektu i nie został poniesiony w związku z realizacją projektu. Beneficjent nie zachował również zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów, ponieważ dofinansowanie przekazane w/w Uczestnikowi nie miało wpływu na funkcjonowanie nowego przedsiębiorcy, nie doprowadziło też do zwiększenia liczby mikroprzedsiębiorstw tworzonych przez osoby bezrobotne i bierne zawodowo, ani do trwałości samozatrudnienia (Uczestnik nie prowadził działalności nawet przez minimalny założony okres, tj. 12 miesięcy). Jak już wspomniano, niekwalifikowalny jest również wydatek niezgodny z obowiązującymi przepisami prawa unijnego, krajowego, a także z SZOOP i Umową. Dokumenty te przewidują przekazanie środków z budżetu UE na cele związane z założeniem i prowadzeniem działalności gospodarczej, a nie na prywatne wydatki Uczestnika. Natomiast Beneficjent, a nie Uczestnik odpowiada wobec IZ za wydatkowanie przekazanych mu środków finansowych. Niewątpliwie też dofinansowanie zostało zużytkowane niezgodnie z przeznaczeniem, tj. została spełniona przesłanka żądania jego zwrotu wskazana w art. 207 ust. 1 pkt 1 UFP.

Po drugie konieczne jest działanie lub zaniechanie podmiotu gospodarczego. Zgodnie z brzmieniem art. 2 pkt 37 Rozporządzenia 1303/2013, podmiotem gospodarczym jest *„każda osoba fizyczna, prawna lub inny podmiot biorący udział we wdrażaniu pomocy z Funduszy, z wyjątkiem państwa członkowskiego, podczas wykonywania uprawnień władzy publicznej.”* Przesłanka działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego zostanie zatem spełniona wówczas, gdy tak definiowany podmiot gospodarczy podejmie działanie niezgodne z przepisami prawa lub gdy wbrew obowiązkowi wynikającemu z prawa nie dokona określonej czynności. Przekładając powyższe rozważanie na grunt przedmiotowej sprawy, Organ II instancji doszedł do przekonania, że to Wnioskodawca jako podmiot dopuścił się działania naruszającego postanowienia Regulaminu, Umowy, wytycznych, UFP. Zgodnie *Wytycznymi w zakresie rynku pracy* oraz Umową, wydatki w przedmiotowym projekcie mogły zostać poczynione *jedynie na cele związane z założeniem działalności gospodarczej oraz z funkcjonowaniem przedsiębiorcy przez 6 pierwszych miesięcy jej prowadzenia*. Beneficjent był także zobowiązany rozliczyć się z otrzymanego dofinansowania. To na Odwołującym się spoczywały w/w obowiązki. Wystąpienie winy po stronie Odwołującego lub jej brak nie ma znaczenia w przedmiotowej sprawie. Beneficjent otrzymał dotację na konkretny projekt i może wydatkować przyznane środki jedynie na cele związane z jego realizacją. Tymczasem,

przekazane Uczestnikowi środki zostały zajęte przez komornika i nie wykorzystano ich zgodnie z przeznaczeniem. Beneficjent nie rozliczył się z przelanych Uczestnikowi kwot, dlatego nie było możliwości uznania ich za kwalifikowalne do projektu i należało wdrożyć procedurę odzyskiwania środków wydatkowanych niegodnie z przeznaczeniem i procedurami.

Spełnienie dwóch wyżej wymienionych przesłanek jest niewystarczające do ustalenia, iż mamy do czynienia z nieprawidłowością. Trzecia z przesłanek wskazuje więc na konieczność wystąpienia lub uprawdopodobnienia wystąpienia szkodliwego wpływu na budżet Unii, poprzez obciążenie go nieuzasadnionym wydatkiem, w związku z niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem podmiotu gospodarczego (beneficjenta). Powyższe oznacza, że o zaistnieniu nieprawidłowości decyduje nie tylko faktyczne wywarcie szkodliwego wpływu na budżet, ale nawet już prawdopodobieństwo wystąpienia takiej szkody. W przypadku przesłanki wywarcia lub potencjalnej możliwości wywarcia szkodliwego wpływu na budżet Unii poprzez obciążenie tego budżetu nieuzasadnionym wydatkiem należy przyjąć, że szkoda dla budżetu nie musi być konkretną stratą finansową, gdyż do stwierdzenia, że miała miejsce nieprawidłowość wystarczy, iż istniało zagrożenie powstania szkody. Przechodząc od rozważań doktrynalnych na grunt niniejszej sprawy, Organ odwoławczy przeprowadził operację myślową, z której wynika logiczne następstwo zdarzeń zapoczątkowanych naruszeniem prawa, a zakończonych finansowaniem lub możliwością finansowania nieuzasadnionego wydatku z budżetu UE. Niewątpliwie naruszenie obowiązujących procedur, co do sposobu wydatkowania środków unijnych zgodnie z przeznaczeniem oraz obowiązku rozliczenia się z otrzymanego dofinansowania spowodowało powstanie szkody w budżecie UE. Dotacja została bowiem przeznaczona na spłatę prywatnych długów Uczestnika, a nie na rozpoczęcie przez niego działalności gospodarczej. Pomoc z budżetu UE została wykorzystana w sposób sprzeczny z podstawowymi zasadami gospodarowania środkami publicznymi, tj. oszczędności, efektywności, celowości. Bez wątpienia wydatkowanie środków z budżetu UE na finansowanie prywatnych długów Uczestnika, spowodowało szkodę w budżecie UE. Szkodę tę należy określić na kwotę związaną z dotacją przyznaną Uczestnikowi, tj. 31 200,00 zł. Środki zostały wydatkowane, a nie nastąpił żaden efekt w postaci zwiększenia liczby przedsiębiorców oraz zmniejszenia grupy bezrobotnych.

Zgodnie zaś z art. 24 ust. 1 Ustawy z dnia 11 lipca 2014 roku o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-200 (dalej: *Ustawa wdrożeniowa*), w przypadku wystąpienia nieprawidłowości indywidualnej albo

systemowej, powstaje po stronie IZ obowiązek podjęcia odpowiednich działań o których mowa w ust. 9 lub 11 tej ustawy. Z kolei ust. 9 tego przepisu stanowi, że gdy zachodzi nieprawidłowość indywidualna w uprzednio zatwierdzonym wniosku o płatność – właściwa instytucja nakłada korektę finansową oraz wszczyna procedurę odzyskiwania od Beneficjenta kwoty współfinansowania UE w wysokości odpowiadającej wartości korekty finansowej, zgodnie z art. 207 UFP.

Uznanie za niekwalifikowalne dofinansowania przekazanego(.....), w łącznej kwocie 26 000,00zł pociągało za sobą konieczność stwierdzenia niekwalifikowalności odpowiedniej części kosztów pośrednich. Zgodnie z § 5 pkt 3 Umowy „*Koszty pośrednie projektu rozliczane ryczałtem zdefiniowane w Wytycznych w zakresie kwalifikowalności, stanowią 20% poniesionych, udokumentowanych i zatwierdzonych w ramach projektu wydatków bezpośrednich.*” Skoro zatem kwota dofinansowania przekazana Uczestnikowi, tj. 26 000,00zł została wydatkowana sprzecznie z przeznaczeniem i nie była zatwierdzona, należało pomniejszyć przedstawione do rozliczenia koszty pośrednie związane z niekwalifikowalnym wydatkiem. Należne do zwrotu, niekwalifikowalne koszty pośrednie to $20\% \times 26\,000,00zł = 5\,200,00zł$.

Zważywszy na wszelkie okoliczności przedmiotowej sprawy, Organ II Instancji przychylił się do stanowiska prezentowanego przez IP RPO WŚ, że należało orzec o zwrocie nieprawidłowo wydatkowanego dofinansowania. Stosownie do § 15 ust. 1 Umowy „*Jeżeli na podstawie wniosków o płatność lub czynności kontrolnych uprawnionych organów zostanie stwierdzone podwójne finansowanie lub dofinansowanie jest przez Beneficjenta: wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem lub procedurami o których mowa w art. 184 UFP, Beneficjent zobowiązuje się do zwrotu całości lub części dofinansowania wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania środków lub do wyrażenia zgody na pomniejszenie wypłaty kolejnej należnej mu transzy dofinansowania*”. Ponadto Beneficjent zobowiązał się „*do realizacji projektu w sposób, który zapewni osiągnięcie i utrzymanie celów, w tym wskaźników produktu i rezultatu zakładanych we wniosku w trakcie realizacji oraz w okresie trwałości projektu. Zobowiązuje się również do realizacji projektu zgodnie z wnioskiem, w tym zachowania trwałości projektu lub wskaźników, o ile tak przewiduje właściwy Regulamin Konkursu.*” Z całą pewnością jednostkowy cel założony dla Uczestnika

(.....) nie został zrealizowany. Z kolei § 10 ust. 6 Umowy stanowi, że „Beneficjent jest rozliczany ze zrealizowanych zadań w ramach projektu.” Stosownie zaś do §12 ust. 10 Umowy „Beneficjent zobowiązany jest do rozliczenia 100% otrzymanego dofinansowania w końcowym wniosku o płatność (...)”. Z uwagi na opisane powyżej nieprawidłowości Instytucja Pośrednicząca prawidłowo zastosowała się do postanowień Umowy, a to jej §16 zgodnie z którym „W przypadku stwierdzenia w projekcie nieprawidłowości, wartość projektu określona w aktualnym wniosku, o których mowa w § 3 ust.1, ulega odpowiedniemu pomniejszeniu o kwotę nieprawidłowości. Pomniejszeniu ulega także wartość dofinansowania, o której mowa w § 3 ust. 2, w części w jakiej nieprawidłowość została sfinansowana ze środków dofinansowania (...)”

Nie można tracić z pola widzenia okoliczności, że przyznając dofinansowanie ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego IZ dysponuje finansami publicznymi. Stosownie do art. 44 ust. 3 UFP wydatki publiczne powinny być dokonywane w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów i optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów. Co prawda adresatem dyspozycji w/w artykułu nie jest Beneficjent, a jednostki sektora finansów publicznych, w tym przypadku IZ RPO WŚ, to jednak postanowienie to ma istotne znaczenie dla rozpoznania niniejszej sprawy. Na IZ został bowiem nałożony obowiązek wydatkowania środków publicznych w sposób celowy, oszczędny i efektywny. Skoro nie budzi żadnej wątpliwości, że kwota przekazana Uczestnikowi (.....) nie została przeznaczona na cele związane z rozpoczęciem przez niego działalności gospodarczej, gdyż zajął ją komornik, mając na względzie w/w zasady gospodarowania środkami publicznymi Organ II instancji był zobowiązany do wydania decyzji o zwrocie dofinansowania.

W tym miejscu należy również zwrócić uwagę, że Umowa jest rodzajem umowy rezultatu, a nie starannego działania. Brak winy Beneficjenta w wyborze Uczestnika projektu nie powoduje braku odpowiedzialności za wydatkowanie dotacji niezgodnie z jej przeznaczeniem. Należy zważyć na fakt, co zdaje się całkowicie pomijać Wnioskodawca w swoim wywodzie, że to wyłącznie on dysponuje narzędziami pozwalającymi na odzyskanie nieprawidłowo wydatkowanej kwoty dofinansowania od Uczestnika. W żadnym razie takiej możliwości nie ma Organ. W sytuacji, gdyby IZ odstąpiła od dochodzenia od (.....) części dotacji wydatkowanej niezgodnie z przeznaczeniem, zamknęłaby sobie tym samym drogę do

odzyskania tych środków w ogóle. IZ nie łączy bowiem ze (...) żaden stosunek prawny, na podstawie którego mogłaby skierować do niego roszczenie o zwrot. Jak wspomniano powyżej takimi narzędziami dysponuje Beneficjent. To on zawarł umowę z Uczestnikiem, a następnie przekazał mu dofinansowanie na rozpoczęcie działalności gospodarczej i dwie raty wsparcia pomostowego. Wreszcie to Beneficjent zabezpieczył sobie możliwość dochodzenia należności z wiążącej go z Uczestnikiem Umowy, przy wykorzystaniu zabezpieczenia w postaci weksla z poręczeniem. Zgodnie z informacją uzyskaną od pełnomocnika Odwołującego się, podjął on czynności zmierzające do odzyskania nieprawidłowo spożytkowanego dofinansowania – wypełnił weksel, przeprowadził postępowanie sądowe i uzyskał tytuł wykonawczy, na podstawie, którego wszczął pod koniec lipca 2019 roku postępowanie egzekucyjne. Nie jest co prawda przesądzone, że Beneficjent odzyska wierzytelność od Uczestnika, ale bez wątpienia ma taką możliwość. Co więcej, nawet jeżeli nie wyegzekwuje należności w obecnie toczącym się postępowaniu egzekucyjnym (choć w żadnym razie nie można tego przesądzić z uwagi, że postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte stosunkowo niedawno trudno zatem przewidzieć, czy okaże się skuteczne), może podjąć ponownie - w przyszłości, próby odzyskiwania tej należności, wykorzystując posiadany tytuł wykonawczy. W sytuacji, gdyby Organ odstąpił od wydawania decyzji o zwrocie, a Beneficjent wyegzekwował swoją wierzytelność od dłużnika (Uczestnika), będzie wzbogacony względem budżetu UE. IZ dbając o dobro finansów publicznych nie może dopuścić do zaistnienia takiej sytuacji. Wnioskodawca zobowiązując się do realizowania projektu zgodnie z przepisami prawa krajowego i unijnego i zastosowaniem wytycznych powinien wydatkować środki zgodnie z ich celem. Nie może dochodzić do sytuacji, że Odwołujący uchyla się od odpowiedzialności za nienależyte wykonanie Umowy, winiąc za to Uczestnika. To Beneficjent jest stroną Umowy z WUP i to on odpowiada za prawidłową realizację projektu. Odwołujący powinien tak prowadzić projekt, żeby nie doszło w nim do nieprawidłowości, a w przedmiotowej sprawie z całą pewnością mamy do czynienia ze spełnieniem przesłanek wyczerpujących definicję „nieprawidłowości” zawartą w art. 2 pkt 36 Rozporządzenia Parlamentu UE. Na marginesie wskazuję, że zgodnie z postanowieniami Umowy nr 31/26/0050/15/2016/D zawartej pomiędzy Beneficjentem a Uczestnikiem w dniu 14 grudnia 2016 roku, a to jej § 3 ust. 1 zabezpieczeniem prawidłowej realizacji umowy stanowi weksel z poręczeniem wekslowym. A zatem Beneficjent powinien dochodzić zwrotu zobowiązania także od poręczyciela wekslowego, z niezrozumiałych dla Organu przyczyn, Beneficjent skierował pozew, a następnie wszczął postępowanie

egzekucyjne jedynie przeciwko wystawcy weksla – tj. Uczestnika. Nie uzyskał tytułu wykonawczego na poręczyciela, zawęził sobie zatem krąg osób od których może dochodzić wierzytelności.

Organ stwierdzając wystąpienie nieprawidłowości indywidualnej ma obowiązek podjęcia działań w celu odzyskania kwoty nieprawidłowości, musi mieć jednak także na uwadze treść art. 24 ust. 11 Ustawy wdrożeniowej, czyli zasadę nieobciążania beneficjentów nieprawidłowościami będącymi konsekwencją działania lub zaniechania właściwej instytucji lub organów państwa. Po przeanalizowaniu całego procesu wdrażania projektu, Organ stoi na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą podstawy do uznania, że to IP RPO WŚ spowodowała powstanie nieprawidłowości. To na Beneficjencie spoczywał obowiązek realizacji projektu zgodnie z Wnioskiem i Umową, tj. jeżeli chodzi o przedmiotową sprawę, przede wszystkim wydatkowania środków otrzymanych z budżetu UE zgodnie z ich przeznaczeniem i rozliczenia całości otrzymanego dofinansowania.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych przez Beneficjenta w odwołaniu, Organ odwoławczy nie dopatrył się naruszenia przez Organ I Instancji art. 7, 77 § 1, 80, 107§ 1 pkt 6 i § 3 KPA oraz 207 ust. 1 pkt 2 UFP. IP RPO WŚ w sposób dokładny i obiektywny zebrał i rozpatrzył cały materiał dowodowy w zakresie niezbędnym do wydania decyzji. W wyroku z dnia 12 września 2017 r. (II OSK 3091/15) Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wskazał, że *„Uchybienie przez organy normom zawartym w przepisach art. 7 i art. 77 § 1 kpa ma miejsce jedynie wówczas, gdy wbrew obowiązkowi należytego wyjaśnienia sprawy nie ustalają one faktów, czy zdarzeń, które mają znaczenie dla załatwienia sprawy, czyli mają znaczenie dla zastosowania określonej normy prawa materialnego - przyznającej stronie konkretne uprawnienie lub przewidującej jej obowiązek publicznoprawny.”* W realiach niniejszej sprawy Organ odwoławczy nie stwierdził aby Organ I Instancji pominął zdarzenia albo fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. IZ nie dopatryła się także naruszenia przez IP art. 80 KPA. Podkreślić należy, że warunkiem prawidłowego ustalenia stanu faktycznego jest zarówno zebranie wszystkich istotnych dla sprawy dowodów, jak także ich prawidłowa ocena. Oceny tej organ dokonuje natomiast na podstawie własnej wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a o jej prawidłowości decyduje to, czy wyciągnięte przez organ wnioski mają logiczne uzasadnienie (art. 80 KPA). Przy czym rozpatrzeniu

podlegają nie tylko poszczególne dowody odrębnie, lecz wszystkie dowody we wzajemnej łączności. W efekcie, wyniki ustaleń powinny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji. To właśnie jest istotny element realizacji zasady prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej. Uzasadnienie decyzji sporządzone przez IP RPO WŚ, choć można mu zarzucić nieznaczące uchybienia, z całą pewnością spełnia minimalne kryteria wymagane przez KPA. W realiach niniejszej sprawy ocena zgromadzonego materiału dowodowego nastąpiła w oparciu o zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a tym samym postępowanie prowadzone było w zgodzie z zasadą pogłębiania zaufania do władzy publicznej. W myśl art. 107 § 1 pkt 6 i § 3 KPA uzasadnienie decyzji powinno w szczególności obejmować wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Uzasadnienie decyzji organu pierwszej instancji spełnia te wymogi. Organ I Instancji przedstawił bowiem w uzasadnieniu decyzji wszystkie dowody na których się oparł, a także wskazał, dlaczego zajęcie stanowiska przeciwnego jest niewłaściwe. Podstawa prawna przedmiotowej decyzji, aczkolwiek mogłaby być bardziej precyzyjna, również została wskazana.

Konkludując, przeprowadzona wszechstronna analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła do wniosku, że Beneficjent naruszył postanowienia Umowy, Regulaminu, *Wytycznych dot. rynku pracy*, *Wytycznych w zakresie kwalifikowalności* i UFP. Powyższe determinowało konieczność wezwania Odwołującego się do zwrotu dofinansowania w części związanej z uczestnictwem w projekcie(...), tj. 31 200,00zł. W związku z brakiem zwrotu dotacji zaszła konieczność sporządzenia decyzji administracyjnej, zgodnie z art. 207 ust. 9 UFP. IP RPO WŚ wydała taką decyzję w dniu 2 lipca 2019 roku. Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się Beneficjent, czemu dał wyraz składając odwołanie od decyzji.

W toku sprawy, Organ II instancji ustalił, iż Beneficjent naruszył art. 207 ust.1 pkt 1 i 2 UFP, stanowiący, że w przypadku, gdy środki przeznaczone na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich są:

- 1) wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem,**
- 2) wykorzystane z naruszeniem procedur, o których mowa w art. 184,**

3) pobrane nienależnie lub w nadmiernej wysokości

- podlegają zwrotowi wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków, w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji, o której mowa w ust. 9, na wskazany w tej decyzji rachunek bankowy.

W przedmiotowej sprawie, z sytuacją tego rodzaju mamy niewątpliwie do czynienia, jako, że Wnioskodawca nie dochował postanowień, złożonego Wniosku, zawartej przez siebie Umowy a także wytycznych, regulujących sposób wydatkowania otrzymanych środków, które zostały mu przyznane warunkowo, na określonych zasadach. W związku z tym IP RPO WŚ zobowiązana była do podjęcia kroków zmierzających do zobligowania (.....)do zwrotu dotacji. Wydała więc decyzję określającą kwotę dotacji przypadającej do zwrotu wraz z odsetkami, liczonymi jak dla zaległości podatkowych, od dnia wypłaty środków do dnia ich zwrotu. Z tą decyzją zgadza się Organ II instancji, czemu dał wyraz wydając niniejszą decyzję.

IZ nie mogła odstąpić od nakazania Beneficjentowi zwrotu środków, gdyż kwestia ta nie podlega jej uznaniu. Obowiązek kontroli wydatkowania środków publicznych wynika bowiem ściśle z dyscypliny finansów publicznych, stanowiącej niepodważalną zasadę gospodarowania tego rodzaju środkami

Organ prawidłowo orzekł, że dokonując zwrotu środków dofinansowania, uwzględnić należy postanowienia wynikające z art. 54 § 1 pkt 7 oraz art. 54 § 3 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa w zw. z art. 67 ust. 1 Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Postępowanie administracyjne zostało wszczęte w dniu 18 marca 2019 roku, zaś decyzja wydana 2 lipca 2019 roku, a zatem z przekroczeniem 3 miesięcznego terminu, o którym mowa w art. 54 § 1 pkt 7 Ordynacji podatkowej.

Przedmiotem analizy Organu II Instancji było również to, czy w postępowaniu II instancyjnym także należy zastosować przerwę w naliczaniu odsetek. Stosownie bowiem do art. 54 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej (t. j. Dz.U. z 2019 r. poz. 900 z późn. zm.) *nie nalicza się odsetek za okres od dnia następnego po upływie terminu, o którym mowa w art. 139 § 3 Ordynacji podatkowej, do dnia doręczenia decyzji organu odwoławczego, jeżeli decyzja organu odwoławczego nie została wydana w terminie, o którym mowa w art. 139 § 3 Ordynacji podatkowej.* Powołany zaś art. 139 § 3 Ordynacji podatkowej stanowi, że „załatwienie sprawy

w postępowaniu odwoławczym powinno nastąpić nie później niż w ciągu 2 miesięcy od dnia otrzymania odwołania przez organ odwoławczy, a sprawy, w której przeprowadzono rozprawę lub strona złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy - nie później niż w ciągu 3 miesięcy.” Należy jednak zwrócić uwagę, że stosownie do art. 139 § 4 Ordynacji podatkowej do 2 miesięcznego terminu, który ma Organ II Instancji na wydanie decyzji administracyjnej nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu. Zgodnie zaś z art. 54 § 2 Ordynacji podatkowej, nie stosuje się § 1 pkt 3 tego artykułu (przerwa w naliczaniu odsetek w postępowaniu przed Organem II instancji), jeżeli do opóźnienia w wydaniu decyzji przyczyniła się strona lub jej przedstawiciel lub opóźnienie powstało z przyczyn niezależnych od organu. Przekładając powyższe przepisy na grunt przedmiotowej sprawy, wskazuję, że termin o którym mowa w art. 139 § 3 Ordynacji podatkowej nieznacznie został przekroczony. Odwołanie przekazano do IZ RPO WŚ w dniu 31 lipca 2019 roku. Od tego dnia należy liczyć bieg 2 miesięcznego terminu, od którego przekroczenia zależy przerwa w naliczaniu odsetek. Teoretycznie zatem, żeby nie stosować instytucji o której mowa w art. 54 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej (przerwa w naliczaniu odsetek), sprawa powinna zostać załatwiona do 30 września 2019 roku. Należy jednak mieć na uwadze brzmienie art. 139 § 4 w zw. z 54 § 2 Ordynacji podatkowej. Zwracam uwagę, że w dniu 19 sierpnia 2019 roku Organ II instancji wezwał Beneficjenta do przedłożenia w ciągu 7 dni od otrzymania pisma wyszczególnionych w nim dokumentów wykazujących działania podjęte przez Beneficjenta mające na celu odzyskanie dofinansowania od Uczestnika. Pełnomocnik przedłożyła część żądanych dokumentów (wpływ pisma 03 września 2019 roku), ponadto zawnioskowała o przedłużenie terminu do przekazania pozostałych o 21 dni. Organ wyraził na to zgodę. Żądane dokumenty zostały przedłożone przez Wnioskodawcę dopiero w dniu 26 września 2019 roku (pismo z dnia 18 września 2019 roku, wpływ do Organu 26 września 2019 roku). Okresu od 4 września 2019 roku do 26 września 2019 roku, nie należało zatem wliczać do 2 miesięcznego terminu. Gdyby strona wykonała żądanie Organu w terminie, cały materiał dowodowy zostałby zebrany przez Organ w dniu 3 września 2019 roku. Mając na uwadze powyższe, termin o którym mowa w art. 139 § 3 Ordynacji podatkowej biegł od 31 lipca 2019 roku do 3 września 2019 roku oraz od 27 września 2019 roku. Przy obliczaniu w/w terminu należało zastosować zasady zawarte w art. 57 KPA w związku z art. 114 Kodeksu cywilnego (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1145), zgodnie z którym „jeżeli termin

jest oznaczony w miesiącach lub latach, a ciągłość terminu nie jest wymagana, miesiąc liczy się za dni trzydzieści (...)”. W tym stanie rzeczy należało zsumować dotychczasowy czas o którym mowa powyżej, tj. okres od 31 lipca do 3 września 2019 roku (34 dni – bez uwzględnienia dnia 31 lipca 2019 – stosownie do art. 57 § 1 KPA), oraz od dnia 27 września 2019 roku. Tak obliczony termin 2 miesięczny, przy uwzględnieniu, że miesiąc liczy się za dni 30 upłynął dnia 22 października 2019 roku. Mając na uwadze powyższe rozważania, tj. to, że 2 miesięczny termin o którym mowa w art. 139 § 3 Ordynacji podatkowej upłynął 22 października 2019 roku, zachodzą podstawy do orzeczenia przerwy w naliczaniu odsetek w postępowaniu przez Organem II instancji od dnia 23 października 2019 roku do dnia doręczenia decyzji Organu odwoławczego. W tym stanie rzeczy, przy zwrocie kwoty uznanej za niekwalifikowalną, nie należy naliczać od niej odsetek od dnia 23 października 2019 roku do dnia doręczenia decyzji Organu II Instancji.

Reasumując organ odwoławczy w całości podziela poglądy i ustalenia Organu pierwszej instancji i należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie doszło do naruszenia, *Wytycznych dot. rynku pracy, Wytycznych w zakresie kwalifikowalności, Umowy, Wniosku, Ustawy o finansach publicznych*, zatem decyzja IP RPO WŚ była prawnie uzasadniona.

Zarząd Województwa Świętokrzyskiego pełniący funkcję Instytucji Zarządzającej utrzymał w całości decyzję Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Kielcach, nie znajdując podstaw do jej uchylecia lub zmiany. Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji niniejszej decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2018. poz. 1302 z późn. zm.) stronie służy prawo

wniesienia skargi na niniejszą decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach za pośrednictwem tutejszego organu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Na podstawie art. 207 ust. 4 pkt 3 UFP beneficjent, który nie zwrócił środków wraz z odsetkami w terminie 14 dni od dnia doręczenia ostatecznej decyzji określającej kwotę przypadającą do zwrotu zostaje wykluczony z możliwości otrzymania środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich.